Oppisviesti

2/2018

45. vuosikerta

Helsingin työväenopiston opistolaisyhdistys ry

HELSINGIN TYÖVÄENOPISTON OPISTOLAISYHDISTYS RY

Kotisivu: www.opistolaisyhdistys-helsinginsto.fi

Sähköposti: opistolaisyhdistys.hel@gmail.com

Facebook: opistolaisyhdistyshelsinki

SISÄLLYS

Pääkirjoitus.....3
Uusin suunnitelmin kohti uutta oppimisen polkua.....4
Kielen opiskelu ulkomailla 75+ iässä on mahdollista.....6
Zachris Castrenin Säätiön kuulumisia.....9
Tunneteatterin esiintymismatka Puolan teatterifestivaaleille...10
Luovaa kirjoittamista 40 vuotta.....16
Jatkuvuuden tärkeys kirjoittajalle.....18
Kynä ja minä.....20
Sammon löytö.....22
Vuosikokouskutsu.....25
Sävelet.....26
Vanhat herrat tapaavat.....28
Palsta-alueen kuulumisia..... 30
Opistolaisyhdistyksen Oppiskahvio.....33
Retket 4 - 2018.....34
Jäsenedut 36
Hallituksen ja toimikuntien jäsenet 2018.....37

Kansikuvat: Kirsi Näntö-Salonen, Maaginen Viro -kurssi
Sinikka Parikka, Merelliset -kurssi
Sivu 25: Päivi Airas

PÄÄKIRJOITUS

Syksy on jo muuttumassa talveksi

Teksti: Ritva Nuutinen
Kuva: Päivi Airas

Minun syksyni alkaa siitä, kun pääsen kahlaamaan värikkäiden, syksyisten lehtien joukkoon.

Muistelen usein lapsuus ja nuoruus aikojen syksyjä. Saappaat jalkaan ja metsiin samoilemaan.

Syksy on monille ihmisille usein uusien asioiden ja muutosten aikaa. On uusia haasteita ja tavoitteita niin tulevan talven, kuin myös pitemmällä jaksolla ajatellen.

Opistossa on jälleen uudet tuulet puhaltaneet monin eri tavoin. Opisto toimii osana kasvatuksen ja koulutuksen toimialaa. Opistolaisyhdistystä pidetään osana opistoa. Näin on ainakin tähän asti ollut.

Muuttuko asemamme jollain tavoin nykyisessä mallissa?

Yhdistyksen toiminnassa olemme myös etsimässä uusia toimintamalleja. Olemme valmiita kehittämään toimintaa yhdessä opiskelijoiden kanssa vastaamaan tämän ajan tarpeisiin. Miten voimme edistää opiskelua, yhteisöllisyyttä ja osallistavuutta? Ajat ovat muuttuneet, mutta elinikäinen oppiminen on aina ajankohtaista. Näemmekö digiajan mahdollisuutena vai peikkona? Osaamisen kehittäminen ja perustaitojen ylläpitäminen vaatii paljon voimavaroja kaiken arjen ja kiireen keskellä.

Tämä Oppisviesti ilmestyy vain sähköisenä. Monet opiskelijat ovat toivoneet lehteä paperiversiona. Sen tuottaminen on kallis vaihtoehto, joten ainakin tämä lehti tulee vain sähköisessä muodossa. Elämme vahvasti digiaikaa, kaiken viestinnän kehittäminen on haasteemme nyt ja tulevaisuudessa.

Ensimmäinen jäsentiedote sähköpostilla on jaossa syksyn aikana.

Olemme yhdistyksenä kohta uuden vuosisadan alussa. Siirtyminen sinne vaatii paljon uudistuksia ja muutoksia toiminnan suhteen. Historiikin valmistelu on edistynyt. Haastattelut on pääosin tehty. Nyt kaipaamme viimeisten vuosikymmenien ajalta valokuvia kirjaa varten. Jos teiltä hyvät opiskelijat niitä löytyy, otamme niitä ilolla vastaan. Niitä voi toimittaa lainaksi, vaikka Oppiskahvioon Helsinginkadulle.

Tule yhdistyksen syyskokoukseen 24.11. klo 14.00 Opistotalolle, Helsinginkatu 26. Kokouksessa hyväksytään toiminta- ja talous suunnitelma ensi vuodelle, sekä valitaan toimihenkilöt erovuoroisten tilalle.

Kokouksessa on läsnä myös opiston edustaja.

Toivotan lämmintä syksyä ja antoisaa opiskelua.

UUSIN SUUNNITELMIN KOHTI UUTTA OPPIMISEN POLKUA

Teksti: Jonna Martikainen, vs. rehtori
Kuva: Juuli Salmivainio

Syksyllä 2018 työväenopisto on uuden edessä: pitkäaikainen rehtorimme Taina Saarinen jää eläkkeelle. Tainan aikana opistossa tehtiin opiston historian suurin organisaatiomuutos, kun alueopisto-organisaatiosta siirryttiin koko kaupungin tasoiseen opetuksen suunnitteluun ja toteutukseen 2013. Samaan aikaan otettiin käyttöön kurssinhallintajärjestelmä Kursor, joka näyttäytyy opiskelijoille Ilmonet-sivustona. Tainan rehtoriaikaan osui myös toinen suuri muutos: viime vuonna Helsingin kaupunki teki oman historiansa suurimman hallinnollisen muutoksen siirtyessään pormestari- ja toimialamalliin. Molempien muutosten pontena on ollut halu tarjota kaupunkilaisille entistä parempaa palvelua, joka toteutetaan demokraattisesti, asukaslähtöisesti ja kaupunkilaisia osallistavasti.

Työväenopisto toimii osana kasvatuksen ja koulutuksen toimialaa, jossa parhaillaan rakennetaan yhteisiä tavoitteita, yhteistä toimintamallia ja tehdään yhteistyötä entistä tiiviimmin. Kaupungin ja toimialan strategiat ja tavoitteet ohjaavat vahvasti opiston toimintaa. Toimialan sisäinen sekä toimialarajat ylittävä yhteistyö avaa paljon mahdollisuuksia toimia uudella tavalla elinikäisen oppimisen polulla.

Kasvatus- ja koulutus –toimialan lautakunta valitsi 30.10.2018 opiston uudeksi rehtoriksi KM Ville Ylikahrin. Hän aloittaa joulukuunalussa vapaan sivistystyön päällikkönä ja opistomme rehtorina.

Hallinnollisista muutoksista ja rehtorin vaihtumisesta huolimatta opiston toiminta jatkuu tuttuun tapaan lukuisilla kursseilla, luennoilla ja tapahtumissa eri puolilla kaupunkia. Opiskelijat ovat löytäneet opintojen pariin, vaikka opisto on tehnyt tänä vuonna runsaasti uudistuksia omassa toiminnassaan. Opinto-opasta on uudistettu, suunnittelumallia kehitetty, Itämerentalon uudet tilat otettu käyttöön ja alkuvuodesta Ilmonetkin muuttaa muotoaan.

Viime keväänä opistossa otettiin käyttöön uudenlainen opetuksen suunnittelun malli. Mallin periaatteena on tuottaa opiskelijoille jatkuvasti uusia opiskelun mahdollisuuksia. Kursseja ja tapahtumia julkaistaan sähköisessä Ilmonet-palvelussa ja ilmoittautumispäivistä tiedotetaan eri kanavia käyttäen. Nyt nekin, jotka innostuvat opiskelusta vaikkapa kesken perinteisen opetuskauden, voivat löytää itselleen sopivia kursseja. Opetusta voidaan myös suunnitella ketterämmin ja saada ajankohtaisia tai kaupunkilaisten toivekursseja nopeammin tarjolle. Opiskelun aloittaminen ei ole enää sidottu kahteen vuosittaiseen ilmoittautumiseen tai kahteen opinto-oppaaseen, vaan oppija voi tulla mukaan opintojen pariin milloin vain kurssien alkaessa. Luonnollisesti opiston opintoneuvonta ja asiakaspalvelu auttavat löytämään omiin oppimistarpeisiin vastaavia luentoja ja kursseja. Opistolla otamme mielellämme vastaan palautetta uudesta suunnittelu- ja ilmoittautumismallista sekä opinto-oppaasta. Vuosittainen asiakastyytyväisyyskysely tehdään jälleen marras-joulukuussa, ja siinä on yksi toimiva kanava palautteen antamiselle.

Uudistusten ja hankkeiden tarkoituksena on pitää opisto kiinni ajassa ja kehityksessä. Opiston toiminta-ajatuksena on tarjota aikuisille itsensä kehittämisen ja elinikäisen oppimisen mahdollisuuksia sekä edistää yksilön ja yhteisön hyvinvointia. Tämän kaiken on oltava ajan muutoksiin sopeutuvaa, jotta opisto toimisi tukena ihmisten erilaisissa oppimispyrkimyksissä, pysyisi kiinnostavana ja innostavana oppimisen paikkana. Jotta opisto voi olla turvasatama laajalla opetuksen merellä tai henkireikä arjen kiireissä, olla kohtaamispaikka, yhdessäolon ja yhdessä tekemisen paikka. Ja jotta opisto voi olla tukemassa ihmisiä omassa arjessaan tai toimia ponnahduspaikkana uusien asioiden, vaikkapa kokonaisen elämänmuutoksen äärelle.

Professori Jyri Mannisen uudessa tutkimuksessa (Manninen: Kansalaisopiston aikuisopiskelijat luokkakuvassa, KOL:n julkaisuja 2018) kansalaisopistojen merkityksestä kuntalaisille ja kunnalle todetaan, että kursseille osallistuminen tuottaa suurimmalle osalle opiskelijoista merkittäviä hyötyjä: hyvinvointia, itseluottamusta, uutta arkeen tai työhön liittyvää osaamista ja ystävyyssuhteita. Kansalais- ja työväenopistot vahvistavat kuntalaisten sosiaalisen pääoman lisäksi osaamispääomaa, identiteettipääomaa ja terveyspääomaa.

Millaista pääomaa opisto tarjoaa tai voisi tarjota sinulle?

Innostu, ehdota, kirjoita, kuvaile!

KIELEN OPISKELU ULKOMAILLA 75+ IÄSSÄ ON MAHDOLLISTA

Teksti: Anna-Liisa Öfverberg
Kuvat: Risto Laihonen, opettaja Jennie,
Anna-Liisa Öfverberg

En voi kuvitella elämääni ilman työväenopistoa. Kehnosäiset kesätkin tuntuvat pitkiltä, koska työvis on tauolla. Osallistun monenlaisille kursseille, nykyisin suosin toimintakykyä parantavia ja edistäviä kursseja, vaikka toisaalta kaikki kurssithan ovat sellaisia. Media- ja tietotekniikan kurssit minua ovat eniten kiinnostaneet viimeiset 20 vuotta. Olin toistakymmentä vuotta vapaaehtoisena tietotekniikan vertaisohjaajana joten taitojaan täytyi ylläpitää ja kehittää. Jokunen vuosi sitten huomasin että motivaatio on lopussa, en pysty enkä jaksa juosta kehityksen perässä, edes kaukana.

Viime keväänä kävin kuitenkin vielä päivittämässä some-taitojani. Olisikohan ollut Pinterest-kurssi jolla Ritva Nuutinen kertoi Castrenin säätiön apurahoista. Asia ei sinänsä ollut uusi, mutta en ole koskaan ajatellut että ne koskisivat minua, ikäihmistä. Ritvan kannustava esittely jäi mieleeni palloilemaan. Miksei se koskisi minuakin, senioreja ne muutkin kurssilaiset olivat.

Viikin kirjaston vieressä oli auton päälyrenkaista tehty valtava gorillapatsas nimeltään Kaikki on mahdollista. Puhutteleva lähes viisimetrinen taideteos oli virolaisen Villu Jaanisonin käsialaa. Tuhopolttaja iski kyntensä patsaaseen noin vuosi sitten. Nyt paikalla on paljasta maata, ei edes ruohoa. Patsaaton karu aukko nurmikossa ja viereinen puoliksi kärventynyt nuori puu kuitenkin muistuttavat: kaikki on mahdollista, uutta ruohoa pukkaa ja toinen puoli puusta lehtii tarmokkaasti.

Kuva 1. Pokemon Go-pelin Kaikki on mahdollista-nimisen virtuaali-pelisalin maamerkki. Puhelimen näyttökuva

Suullinen kielitaitoni ei ole koskaan ollut järin hyvällä hollilla. Nuorena olisin halunnut mennä ulkomaille opiskelemaan kieliä, mutta en varmaankaan rohjennut koskapa en mennyt. Aikuisiässä olisitten muuta puuhaa yllinkyllin. Tekstin ymmärtämisen koen kehittyneen tietokoneen ja mobiililaitteiden ansiosta. Nyt oltuani tukevasti vanhuuseläkkeellä jo toistakymmentä vuotta, olen muutamana talvena ollut työväenopiston senioreille suunnatulla kurssilla Syvennä ja kertaa englantia. Kurssi on ollut minulle haastava varsinkin kun viikko-ohjelmaan pakkaa kertymään muitakin kursseja. Varmaankaan en olisi jaksanut, ellei ryhmän opettaja Tarja, olisi ollut kannustava, taitava ja etevä vetämään senioriryhmää. Vapaaehtoistyötä jatkan nyt toimimalla nettimummona lapsille ja nuorille suunnatulla keskustelupalstalla muruset.fi

Olen hurahtanut Pokemon go-mobiililaitepeliin, englanninkielinen sekin. Miltei päivittäin kohtaan **Kaikki on mahdollista** -patsaan, koska paikalla on edelleen Pokemon go-virtuaalisali. Englanninkielen kurssille lähtö jonnekin ulkomaille alkoi pikkuhiljaa tuntua mahdolliselta. Otin sitten yhteyttä opiston johtavaan englannin opettajaan Heikki Tulkkiin. Sainkin häneltä vihjeitä ja linkkejä, mistä voin etsiä ikäihmisille tarkoitettuja kursseja. Löytyihän niintä useampiakin viisikymmentä täyttäneille tarkoitettuja, nimettynä 50+-, golden age- ja senior-kursseiksi. Vieläkin piti ottaa ”kaikki on mahdollista”-ajatteluu käyttöön, olenhan reilusti 75+ ikäinen. Kun selvisi että Edinburghissa alkaa kaksikin tällaista kurssia, minua ei pidätellyt mikään. Hain British Study Centres´in 50+-kurssille jo pari kuukautta ennen sen alkua, minut hyväksyttiin ja sain nopeana ennakkotilaajana todella monipuolisen verkkokurssin kaupanpäälle. Sittenpä laitoinkin apuraha-anomuksen Castrenin säätiölle. Kurssi piti maksaa etukäteen, majoittuminen (Airbnb) samoin ja lentoliput tietysti. Luotin, että saan apurahan, mahdollisesti ainakin. Mieheni otin mukaan tukihenkilöksi, koska saatan näkökenttävaurion takia tarvita avustajaa lentoasemilla ja liikenteessä.

Saavuimme kurssin alkua edeltävä päivänä Edinbughiin. Selvitimme julkisen liikenteen mahdollisuudet ja kulkureitit. Totesimme että sijainniltaan hyvin valitusta majoituspaikastamme jalkapatikka on nopein ja mukavin kulkuvälinen ainakin aamuruuhkassa British Stydy Centres´in toimitiloihin George Streetille.

Ensimmäinen aamu oli tietysti jännittävä. Pian jännitys katosi kavutessani ensimmäisessä kerroksessa oleviin tiloihin. Portaikossa kohtasin muitakin opiskelijoita, kaikenikäisiä, enimmäkseen nuorehkoja, kohteliaita ja ystävällisiä. Sitten lyhyen ilmoittautumisen jälkeen suoraan Tay-nimiseen luokkahuoneeseen, ilmeisesti nimetty Skoltannin pisimmän joen mukaan. Paikalle kertyi 13 opiskelijaa: 3 sveitsiläistä, 2 italialaista, 2 ranskalaista sekä yksi Japanista, Espanjasta, Alankomaista, Saksasta, Virosta ja Anna-Liisa Suomesta. Ryhmän ainoa mies, sveitsiläinen journalisti, oli tullut opiskelemaan peräti neljäksi viikoksi, kuusi ja kuusi yhdeksi tai kahdeksi viikoksi. Voi että näyttivät minusta nuorilta. Iästä ei puhuttu, mutta kuulin kun ranskatar ylpeänä kertoi vanhimman lapsensa olevan jo 25-vuotias. Enpä malttanut olla siinä kehuskelematta, että minunpa esikoiseni on 51- vuotias. Opettajanamme oli viehättävä 30-40-vuotias Jennie, syntyperäinen englantilainen läheltä Lontoota.

Kuva 2. Arthur´s seat on vallattu. Loppumatka oli tehtävä nelinkontin. Siinä riskimmätkin turistit pitävät huippupaadesta kiinni muuten tuuli olisi vienyt mennessään.

Aluksi oli tasotesti, joka sisälsi kirjallisia tehtäviä joilla tsekattiin sanavarastoa ja kieliopin hallintaa. Lisäksi oli suullinen haastattelu 2-3 opiskelijan ryhmissä. Kuitenkin meitä opetettiin yhtenä ryhmänä. Jokaisena aamupäivänä pidettiin neljä oppituntia. Oli normaalia vuorovaikutteista luokkaopetusta sekä runsaasti pari- tai pienryhmätyöskentelyä. Hauskin, haastavin ja opettavin ryhmätyö oli se kun meidät laitettiin 2-3 hengen ryhmissä haastattelemaan ihmisiä läheisessä Prinsessan puistossa. Meitä neuvottiin kertomaan bongaamillemme ihmisille olevamme englannin opiskelijoita ja kysymään kukin vuorollaan etukäteen harkitut kysymykset. Ihmiset ottivat vastaan meidät aurinkoisesti. Ihmeekseni ymmärsin pääosin mitä haastateltavat sanoivat mutta luokassa minulla oli melkoisia vaikeuksia ymmärtää niin monella eri tavalla englantia ääntävien ihmisten puhetta.

Englannin opiskelu ei suinkaan päättynyt aamun oppitunteihin. Kolmena iltapäivänä oli opinto-ohjelmaan kuuluva aktiviteetti viehättävän oppaan johdolla, kaupunkiin tutustumista, puistokävely ja nykytaiteenmuseo sekä tietysti linnavierailu. Toisillekin kursseille järjestettyihin aktiviteetteihin olisi saanut osallistua lisämaksusta, mutta 50+-ohjelmaan merkityt riittivät minulle hyvin, koskapa mieheni kanssa tutustuimme omatoimisesti moniin nähtävyyksiin Hollyroodin palatsin ja Atrhur´s Seat´in vain mainitakseni. Arthur´s Seat on korkein kohta Edinburghin kukkuloilla. Sen huippu on vain noin 250 metriä merenpinnan yläpuolella, mutta kohdetta ei ole kaupallistettu joten ylös on kavuttava omin voimin muhkuraisessa maastossa ja varsinkin loppupäästä se oli melkoinen haaste. Vaivannäkö palkittiin itsetyytyväisyydellä omasta sitkeydestä ja upealla näköalalla koko kaupungin yli.

Viikko oli liian pian ohi. Kotiin lähdin itseeni tyytyväisenä ja mieleenpainuvaa kokemusta rikkaampana. Komean Certificatenkin sain ja vielä mielenkiintoisen verkkokurssin kolmeksi kuukaudeksi käyttööni.

Kuva 3. 50+ englanninkurssin opiskelijoita British Study Centres´in opetustilassa Edinburghissa Skotlannissa kesäkuussa 2018; kirjoittaja edessä vasemmalla

ZACRIS CASTRENIN SÄÄTIÖN KUULUMISIA

Säätiö jakaa vuosittain apurahoja suomenkielisen työväenopiston opiskelijoille.

Edellytyksenä on kahden edellisen vuoden opiskelu opistossa.

Tavoitteena on apurahojen suuntaaminen mahdollisemman suurelle opiskelijajoukolle. Myös tänä vuonna oli muutama ryhmäanomus, joka kautta pystyimme tukemaan monia opiskelijoita samalla anomuksella.

Suuri osa anomuksista suuntautui ulkomailla opiskeluun. Myös kotimaassa on paljon erilaisia opiskelupaikkoja kesällä ja kursseille voi hakeutua koko myöntämisvuoden aikana. Kaikkia anomuksia käsitellään tasavertaisesti. Ensisijaisesti huomioidaan kurssimaksut.

Jälleen kerran oli epätäydellisiä anomuksia, joita ei käsitellä. Kaksi välivuotta on myös aina oltava apurahojen myöntämisen välillä. Anomukset tulee olla aina kirjallisia kaikkien liitteiden kanssa. Toistaiseksi emme ota vastaan anomuksia sähköpostin välityksellä.

Kaikille vastataan joko sähköpostilla tai kirjepostina. Vastauksissa on myös tarkat ohjeet tarvittavista tositteista, sekä lähetysosoite. Tämä on monilta unohtunut ja se viivästyttää apurahan maksamista.

Kevään anomuksia tuli yhteensä 151 kpl, naisia 138 ja miehiä 13 yhteensä 64 700€. Suosituimpia aineita olivat kielet ja taide. Ensikertalaisten opiskelijoiden anomukset ovat ilahduttavasti lisääntyneet.

Apurahoja myönnettiin 63 200€ jakautuen seuraavasti:

kielet	32
taide	57
käsityöt	15
musiikki	16
kirjoittaminen	14
valokuvaus	4
sekalaiset	13

Lisäksi myönnettiin stipendiä opiston henkilökunnan ehdotusten perusteella 2700€

Seuraava hakuaika on huhtikuu 2019. Edellytys opiskelu opistossa vuosina 2017 ja 2018 ja kaksi vuotta aikaisemmin myönnetyistä apurahoista. Palautusohjeita on noudatettava tarkasti, jolloin maksut voidaan maksaa sovitulla tavalla.

Lisäksi säätiö jakaa stipendin opiston henkilökunnan ehdotuksesta syyskauden aikana, myös tänä vuonna. Tällä tavoin pyrimme myös opettajakunnan huomioimaan opiskelijoiden aktiivisuuden.

Antoisaa opiskelukautta!

Toivottaa

Ritva Nuutinen

TUNNETEATTERIN ESIINTYMIS-MATKA PUOLAN TEATTERI-FESTIVAALEILLE

Teksti: Marianne Rytkönen
Kuvat: Hanna Häyhä (HH), Satu Timperi (ST)
Marianne Rytkönen (MR)

Kesäkuussa Tunneteatterin jäsenistä ja Helsingin työväenopiston sekä Kehitysvammatuki 57 ry:n työntekijöistä muodostunut 13 hengen ryhmä lähti esiintymismatkalle Puolaan. Łódź-nimisessä kaupungissa pidetyn kansainvälisen teatterifestivaalin nimi oli International Biennale XIII Theatrical Meetings Therapy and Theatre. Nimen voi vapaasti kääntää Terapian ja teatterin kohtaamisten 13. festivaaliksi. Tunneteatteri esitti festivaaleilla Peter Pan -näytelmän ja osallistui muuhun ohjelmaan. Ryhmäläiset nauttivat silminnähden kaikesta, mitä matka heille tarjosi. He saivat uusia kokemuksia, positiivista huomiota ja onnistumisen hetkiä. Esiintymismatka sujui siis hyvin, ja toiveissa on saada lisää tämänkaltaisia oppimisen paikkoja niin opiskelijoille kuin henkilökunnalle.

Tunneteatteri -ryhmän esittely

Tunneteatteri on Helsingin työväenopiston ja Kehitysvammatuki 57 ry:n yhteisryhmä, johon kuuluu 13 kehitysvammaista opiskelijaa. Tunneteatterilaisten opettajana toimii Helsingin työväenopiston teatteri-ilmaisun ohjaaja Hanna Häyhä. Ryhmään kuuluu myös kaksi kehitysvammaista vertaisryhmän vetäjää, jotka ovat käyneet Kehitysvammatuki 57 ry:n vertaisryhmän vetäjä -koulutuksen. Toiminnassa apuna ja vertaisryhmän vetäjien tukena ovat Kehitysvammatuki 57 ry:n vekkaritoiminnan taustatukihenkilö ja taustatukityöntekijä.

Tunneteatteri on ollut koossa viisi vuotta. Vuosien varrella ryhmän jäsenet ovat vaihtuneet jonkin verran, mutta osa on ollut mukana alusta saakka. Tunneteatteri on esittänyt seuraavat näytelmät: Kesäyön uni, Prinsessa Ruusunen, Pikku Prinssi ja Ihme maa! Kevään 2018 esitys Peter Pan syntyi muun muassa työryhmälähtöisiä menetelmiä käyttäen. Opiskelijat esimerkiksi valitsivat itse esitettävän näytelmän. Syksyllä 2017 ryhmä harjoitteli teatteri-ilmaisun perusasioita, ja keväällä 2018 valmisteltiin esitystä. Puolan teatterifestivaaleille saatu esiintymiskutsu oli ryhmälle ensimmäinen kutsu kansainvälisille festivaaleille.

Matkalla – uusia kokemuksia, ystäviä ja yhdessä oloa

Kuva 1. Iloinen matkaseurue aikaisin lähtöaamuna hetkeä ennen koneen nousua. Kuva HH.

Lensimme Varsovaan sunnuntaiaamuna, ja muutaman tunnin bussimatkan jälkeen olimme perillä teatterifestivaalien kotikaupungissa Łódźissa. Majapaikkamme, juutalaisen yhteisön ylläpitämä pieni ja kodikas hotelli, sijaitsi lähellä kaupungin pääkatua ja festivaalin tapahtumapaikkaa. Hotellissa tapasimme puolalaisen yhteyshenkilömme sekä toisen oppainamme toimineista tytöistä. Saimme kuulla, että kaupat eivät ole sunnuntaisin auki, joten tuliaisostokset piti jättää seuraaville päiville. Selvisi myös, että samassa koneessa kanssamme matkustaneen Isac Elliotin esiintymispaikka oli kävelymatkan päässä hotellilta.

Kuva 2. Myöhäisen lounaan lomassa saimme nauttia myös musiikista ja tanssista hotellin ruokasalissa. Kuva MR.

Päätimme lähteä katsomaan kaupunkia ja kokeilemaan, josko saisimme keikalle liput. Ennen lähtöä nautimme hotellin ruokasalissa ”ruotsalaisen voileipäpöydän” -nimellä markkinoidun myöhäisen lounaan. Ruokailun ohella saimme nauttia konsertista, jonka tahtiin ryhmäläiset intoutuivat tanssimaan. Illalla pääsimme kuin pääsimmekin konserttiin ja tapaamaan Isac Elliotia, jonka faneja osa ryhmäläisistä oli.

Kuva 3. Innostuneet keikkailijat, Isac Elliot ja manageri-isä konsertin jälkeisissä tunnelmissa. Kuva ST.

Maanantaina heti aamusta puolalaiset oppaamme, jotka myöhemmin osoittautuivat 15-vuotiaiksi koululaistytöiksi, saapuivat majapaikkaamme. Oppaista oli matkan aikana todella suuri apu kaupoissa ja ravintoloissa asioidessamme, koska yllättävän harva paikallinen puhui englantia. Aamiaisen jälkeen lähdimme Manufaktura -nimiseen kauppakeskukseen, joka on rakennettu entisen tekstiilitehtaan tiloihin.

Tuliaisostosten ja puolalaisella munkilla herkuttelun jälkeen suuntasimme kohti festivaalin päänäyttämöä, Teatr Nowya, jossa söimme lounasta ja osallistuimme avajaisten ohjelmaan. Katsoimme puolalaisen näytelmän, joka osoittautui tragediaksi, ja kosketti meitä katsojia kovasti. Emme ymmärtäneet kielestä

Kuva 4. Herkkuhetki tuliaisostosten lomassa. Puolalaisia ruusuhillotäytteisiä munkkeja. Kuva MR.

Kuva 5. Muraali. Puolalaisessa katutaiteessa eri aikakaudet elävät rinta rinnan. Kuva MR.

Kuva 8. Upeasti menneen Peter Pan -esityksen jälkeen on helppo hymyillä. Kuva ST.

mitään, mutta eleistä, ilmeistä ja muusta mimiikasta kukin sai muodostettua oman, toisista jossain määrin poikkeavan, tulkinnan. Iltapäivällä ehdimme myös tutustua kaupungin hienoon arkkitehtuuriin, graffiti- ja muraalitaiteeseen ja ympäri kaupunkia siroteltuihin veistoksiin, joista yksi esitti Nalle Luppakorvaa.

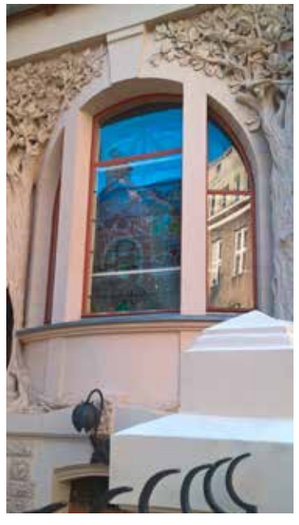

Kuva 6. Puolalaisesta Art Nouveau -arkkitehtuurista löytyy paljon taidokkaita yksityiskohtia. Kuva MR.

Tiistaina rauhoittimme aamupäivän levolle, korttien kirjoittamiselle ja pakkaamiselle, koska tiesimme päivän venyvän illalla pitkäksi. Kaupungilla syödyn lounaan jälkeen suuntasimme festivaalialueelle illan esitykseen valmistautumista varten. Pidimme kenraaliharjoitukset ja tapasimme muita teatteriryhmäläisiä ennen omaa esitystämme, joka veti salin lähes täyteen. Olimme tehneet esityksestä englanninkielisen infolehtisen, jossa kerrottiin lyhyesti kohtausten tapahtumat ja niiden paikat. Tämä lehtinen oli käännetty puolaksi. Toki Peter Pan on tuttu tarina myös Puolassa, mutta ilman yhteistä kieltä tarinan seuraaminen voi silti olla haastavaa. Olimme kokeneet tämän itse katsoessamme edellisenä päivänä puolan kielisen näytelmän.

Oman esityksemme jälkeen oli varattu aikaa keskustelu- ja palautetilaisuudelle, jossa oli mukana tulkki. Ohjaaja Hanna Häyhä esitteli Tunneteatterin ja kertoi, mitä metodeja hän työssään opettajana ja ohjaajana käyttää. Hanna kertoi myös Helsingin työväenopistosta ja Kehitysvammatuki 57 ry:stä sekä niiden roolista teatteriryhmän toiminnassa. Yleisö esitti kysymyksiä ja omia huomioitaan ja tulkintojaan esityksestä. Tämän jälkeen Hanna ja vertaisryhmän vetäjä Outi pitivät puolalaisille osallistujille teatterityöpajan, jossa käytiin läpi Tunneteatterin harjoitusmenetelmiä. Koko ryhmä osallistui työpajan alussa tehtyihin lämmittelyharjoituksiin, jonka jälkeen lähdimme vielä katselemaan kaupunkia. Illalla istuimme hetken koko porukalla, puolalaiset oppaat

Kuva 7. Peter Pan ja Helinä-keiju esitystä edeltävissä tunnelmissa. Kuva MR.

mukaan lukien, jo tutuksi tulleella terassilla fiilistellen päivän tapahtumia. Ryhmäläiset pitivät myös kiitospuheita. Sitten piti lähteä nukkumaan, aamulla ohjelmassa oli jo kotimatka.

Kuva 9. Tunneteatterin vertaisryhmän vetäjä Outi Kero teki työpajassa sanattoman teatterikohtauksen kahden puolalaisen teatterintekijän kanssa. Kuva HH.

Teatterifestivaalin parasta antia

Kuva 10. Teatterin sisäpihalta löytyi vihreä keidas, jossa oli hauska hullutella. Kuva MR.

Tunneteatterin matka Puolaan oli erittäin onnistunut. Esiintyminen kansainväliselle yleisölle ja toiminen uudessa ympäristössä oli jännittävä kokemus, mutta ryhmäläisten positiivinen suhtautuminen ja innostus auttoivat jännityksen taltuttamisessa. Ne myös tarttuivat paitsi meihin suomalaisiin ”vastuuhenkilöihin” myös muihin, kuten oppainamme festivaalilla toimineisiin puolalaisiin tyttöihin, joihin moni tunneteatterilaisista kiintyi kovin. Kommunikointi ilman yhteistä kieltä sujui elein, ilmein ja tulkkauksen avulla. Tunneteatterilaiset rohkaistuivat käyttämään englannin sanoja niin vapaa-ajalla kuin Peter Pan -esityksessä.

Kuva 11. Kolme Tunneteatterin näyttelijää hetki ennen esityksen alkua haukkaamassa happea teatterin takapihalla. Kuva HH.

Matkan aikana moni ryhmäläisistä totesi useaan otteeseen, että on kivaa olla täällä Puolassa, ja että ruoka on hyvää. Monen mielestä kuitenkin yksi parhaista asioista oli päästä esiintymään, isolle keikalle, ulkomaille! Vaikka esitys saattoi hieman jännittää ja pieniä kommelluksiakin sattui, niin kaikesta selvittiin huumorilla ja improvisoimalla. Esimerkiksi kun Kapteeni Koukun irtoviikset tipahtivat kesken esityksen kuumuudesta johtuen, paikkasi Koukkua näytellyt Outi tilanteen pitämällä viiksistä kiinni. Tämä nauratti yleisöä kovasti.

Kuva 12. Teatterissa ei aina tarvita edes yhteistä puhuttua kieltä. Lodzin katutaidetta. Kuva MR.

Matkalla ja sen jälkeen heitettiin ilmaan villejäkin ideoita tulevaisuuden toiminnasta, kuten esiintymisestä ”rautatieaseman isolla lavalla” (=Kansallisteatteri) ja pää-

systä televisioon. Työntekijöiden kesken virisi keskustelua mahdollisuudesta järjestää Puolan festivaalin kaltainen tapahtuma Helsingin työväenopistossa yhteistyökumppaneiden, kuten Kehitysvammatuki 57 ry:n, kanssa. Uusia yhteistyökuvioita viriteltiin myös puolalaisten yhteistyötahojen kanssa. Keskustelua käytiin esimerkiksi naamiotyöpajan tuomisesta Suomeen.

Kuva 13. Kaksi Tunneteatterin näyttelijää kokeilivat puolalaisen yhteyshenkilömme Maria Goldsteinin naamioita. Kuva HH.

Puolan matkan osallistujat ja osallistumisen mahdollistajat

Tunneteatteri osallistui Lódzissa, Puolassa järjestetyille kansainvälisille International Biennale XIII Theatrical Meetings Therapy and Theatre teatterifestivaaleille 10.–13.6.2018. Tunneteatterista festivaaleille osallistui kahdeksan opiskelijaa ja vertaisryhmän vetäjä Outi Kero. Helsingin työväenopistosta mukana olivat teatteri-ilmaisun ohjaaja Hanna Häyhä ja kansainvälisten asioiden koordinaattori Marianne Rytkönen. Lisäksi ryhmäläisten tukena olivat vertais- ja vapaaehtoistoiminnan koordinaattori Satu Timperi ja taustatukihenkilö Janna Inkinen Kehitysvammatuki 57 ry:stä.

Osallistuminen Puolan teatterifestivaaleille ei olisi ollut mahdollista ilman sitä varten saatua rahallista tukea. Työväenopisto sai osallistujien matkakustannuksia varten rahoitusta Helsingin kaupungin kasvatuksen ja koulutuksen toimialan (Kasko) kansainvälisen toiminnan hankerahoista. Kehitysvammatuki 57 ry sai ryhmälle apurahan Kehitysvammaisten Tukiliitolta. Lisäksi opiskelijat saivat Zachris Castrenin säätiöltä apurahan, jolla kustannettiin paitsi ruokailuja ja välipaloja myös muun muassa Isac Elliotin konsertin pääsyliput, postikorttien lähetys ja matkamuistoja. Festivaalin järjestävä taho, taide- ja kulttuurikeskus Poleski (POS), tarjosi majoituksen ja osan ruokailuista.

Tunneteatteri, Helsingin työväenopisto ja Kehitysvammatuki 57 ry kiittävät kaikkia yhteistyökumppaneita saadusta tuesta!

Lisätietoa Tunneteatterin Puolan matkasta

Erasmus+ KAKE -matkakertomus, Hanna Häyhä, Kansainvälistyjän päiväkirja -blogisivusto: http://wordpress.edu.hel.fi/kansainvalistyjanpaivakirja/wp-content/uploads/sites/35/2018/06/Matkakertomus-Hanna-Hayha.pdf

YouTube -kuvakooste, Kehitysvammatuki 57 ry: https://www.youtube.com/watch?v=T-S9J85BiRhY&t=218s

Kehitysvammatuki 57 ry:n nettisivut, uutinen ”Tunneteatteri matkustaa Puolaan kansainvälisille teatterifestivaaleille 10.–13.6.2018”: https://www.kvtuki57.fi/ajankohtaista/1023-tunneteatteri-matkustaa-puolaan-kansainvaelisille-teatterifestivaaleille-10-13-6-2018

Kehitysvammatuki 57 ry:n nettisivut, blogiteksti ”Tunneteatterin esiintymismatka Puolaan 10.-13.6.”: https://www.kvtuki57.fi/ajankohtaista/blogit/1052-tunneteatterin-esiintymismatka-puolaan-10-13-6

LUOVAA KIRJOITTAMISTA 40 VUOTTA

Teksti: Eila Anttila
Kuva: Tuula Saarikarhu, Eija Inglis

Töölön vanhushuollon keskus (nyk. Töölön palvelukeskus) Töölönkatu 33, valmistui keväällä 1978. Samana syksynä siellä alkoi toimia Kynäily-piiri. Se oli Helsingin kaupungin huoltoviraston alainen. Syksyllä 1981 Kynäily-piiristä tuli Helsingin työväenopiston Kynäilijä-piiri. Kokoontumispaikka pysyi entisenä. Lukuvuonna 1986-87 Kynäilijä-piiristä tuli Luovan kirjoittaminen piiri. Syksyllä 1988 se sai nimekseen: Me kirjoitamme. Tällä hetkellä työväenopiston kurssilistassa virallinen nimi on Luova kirjoittaminen senioreille, syventävä kurssi.

Alusta pitäen kyseessä on ollut senioriryhmä, jonka kokoontumispaikka on säilynyt samana vuosikymmeniä. Vain Töölön palvelukeskuksen peruskorjauksen ajan se joutui olemaan evakossa Arbiksella. Uskollinen ydinjoukko on jaksanut olla mukana vuodesta toiseen, osa vaihtuu. Ryhmään tullessaan moni arastelee, uskaltaisiko avata syvimpiä ajatuksiaan näin pitkään kirjoittaneiden joukossa. Vauhtiin päästyään jokainen kokee onnistumisen riemua, jota lisää vielä toisten tuki ja kannustus. Kouluaikojen painajaiset, kielioppi- ja oikeinkirjoitussäännöt eivät ole kynnyskysymyksiä, niitä korjaillaan yhdessä lempeästi. Pääroolissa on luovuus. Vuosien myötä moni löytää kirjoittamisen ilon. Ryhmäläisten tapaaminen on kaikille viikon kohokohta.

Ryhmä kokosi ensimmäiset antologiat: **Elämän parketilla** v.1996, **Aurinko paistaa lumeen** v.1998 ja **Muistelen ja kirjoitan** v.1999. Näissä julkaisuissa oli kirjoittajina mm. Urpo Ekström, Klaus Lähteenmäki ja Jussi Heinonen, jotka ovat mukana edelleen.

Vuosien tauon jälkeen syksyllä 2007 ryhmä otti taiteilijanimekseen **Vanhat tekijät** ja alkoi koota uutta antologiaa. Näin syntyi **Elämää - ei sen vähempää** keväällä 2008. Kun oli vauhtiin päästy, julkaistiin seuraavat kirjat, **Näillä mennään** v. 2012 ja **Elämän kyydissä** v. 2015. Uusin **Sata klasissa** syntyi Suomi 100 – juhlavuoden innoittamana v. 2017.

Kuvassa kurssilaisia, myös entisiä Luovan kirjoittamisen kurssilta.

Keskellä Luovan kirjoittamisen ryhmän opettaja Sari Pauloma kukitettavana, vasemmalla Eila Anttila ja oikealla Tuula Saarikarhu

JATKUVUUDEN TÄRKEYS KIRJOITTAJALLE

Pitkä, kuuma kesä ja velttoilun aika ovat nyt taaksejäänyttä elämää. Jo monena aamuna olen istahtanut koneen ääreen ja naputellut kokeeksi pari lausetta. Keväisen kirjoituskurssin jälkeen en ollut saanut aikaan tekstiä, jota en seuraavana päivänä olisi deletoinut. Mielessäni on kuitenkin koko ajan pyörinyt vakaa ajatus, että syksyllä aloitan romaanin tai ehkä novellikokoelman kirjoittamisen. Tai kirjoitan ainakin jonkun jutun, mistä saan rahaa ja mainetta. Saan aikaan jotakin, mikä korvaa tähänastiset kariutuneet yritykseni tulla bestseller -kirjailijaksi. Meheviä aiheita pyörii mielessäni roppakaupalla.

Uusi aamu, uusi mahdollisuus. Nousen vuoteesta, pyyhin unentuhruja silmistäni. Lasken vettä kannuun, lataan kahvit säiliöön ja napautan keittimen päälle. Kahvilla ne muutkin kirjailijat päivänsä aloittavat.

Kahvin tippumista odotellessani hoen itselleni: tänään se tapahtuu. Kohta istun koneen ääreen enkä nouse siitä ennen kuin vähintään pari liuskaa tekstiä on valmiina.

Raahaudun kahvimukeineni pöydän ääreen. Katseeni harhailee likaisista ikkunoista tahraisiin keittiön kaappien oviin ja tuhruisilta näyttäviin lattioihin. Kesken tärkeän juonen kehittelyn mieleeni tunkevat turhaa ja tarpeetonta täynnä olevat komerot.

Kohottaudun pöydän äärestä ja tartun tiskirättiin. Pyyhkäisen kuin ohimennen kuivauskaapin ovea. Sen ilme kirkastuu selvästi, mutta viereinen ovi näyttää nyt entistä tahraisemmalta, On pakko jatkaa pyyhkimistä ja unohtaa elintärkeä kirjoittaminen ja kirjailijan ura hetkeksi.

Kahvimuki jäähtyy koneen vieressä, mutta mieli karkaa jo tiskirätistä pölynimuriin. Jos käytän tämän päivän kodin siivoamiseen, voin hyvällä omalla tunnolla käyttää vaikka kaksi kokonaista päivää kirjoittamiseen.

Ilta hämärtyy. Olen huhkinut koko päivän ja koti kiiltää puhtaana. Komeroissa kyllä riittäisi puuhaa huomiseksi.

Siivousurakan jälkeen en jaksa enää ajatella ruuanlaittoa. Kaivan palan lenkkimakkaraa jääkaapista. Sitä mutustellessani tuijotan märkään asfalttiin liimautuneita keltaisia lehtiä ja suunnittelen huomista varhaista koneen ääreen asettumista.

Kännykkä kilahtaa.

Teille on vapautunut paikka luovan kirjoittamisen kurssilla. Tervetuloa.

Olen pelastunut.

Teksti: Riitta
Kuva: Pixabay-ilmaiskuva

KYNÄ JA MINÄ

Teksti: Kynä ja minä
Kuvat: Pixabay-ilmaiskuvat

Kolmivuotias tietää, että sotaa paossa ollaan kiltisti. Ei unohdeta kodin keittiön oven kamanaan tungettua vitsaa, tähänastisen elämän lähes tutuinta esinettä. Äiti tapaa viuhuttaa sitä mieluummin anteliaasti kuin säästellen.

Tädistä ei vielä tiedä. Se hakee koulun puolelta paperia ja keltaisen kynän ja käskee piirtää.

Silloin kotona, nojatuolin uumenista kaivettu timpurinkynän jälki keittiön pöytään oli tanssittanut Koivuniemen herraa pitkään ja hartaasti. Väsyttyään äiti oli puuskahtanut.

– Ettäs tiedät.

Tietäminen on kaukaista tulevaisuutta vielä, kun täti käskee. Varmuuden vuoksi kynä sojottaa nyrkissä liikkumatta. Täti tulee lattialle viereen, asettelee sormet niin kuin koululaisilla, kietoo kätensä pienen nyrkin ympärille ja alkaa piirtää; iso ympyrä ja päälle pieni, pienen kulmiin kissan korvat, ison eteen tassun töpökät.

– Mihinkäs se häntä. Näytähän. Hyvä! Piirräpä ihan itse. Mitä puuttuu?

– Viisket ja ja simmut.

Ensimmäinen ystävällinen yhteys kynään!

Saan piirrellä takapulpetissa, kun täti opettaa. Kissat ja puput vaihtuvat kirjaimiksi. Numerotkin onnistuvat, paitsi kaksi. Se vaatii muovailuvahaa.

Kansakoulussa neljännen luokan opettajan kanssa pärjäsi, jos osasi kirjoittaa himmeetä. Minä en osannut. Kova kynä kynti syvää uraa vihkoon, jonka yhtä ja samaa sivua jouduin kummaamaan, kunnes se kului puhki. Jälki-istuntoja, nuhaisia, väsyneitä, nälkäisiä muistoja. Yritystä puutunein sormin, kunnes opettajakin halusi kotiin.

Oppikoulussa oli ainekirjoitusta. Kynä tanssi paperilla. Palautuspäivänä lehtori luki malliksi parhaita. Lukeuduin suosikkeihin.

Päiväkirja kätki teinitytön salaisimmat unelmat. Mieleltään sairas läheinen poltti sen saunan pesässä. Tuli pitkä tauko.

Kaksoset nukahtivat sepittämiini iltasatuihin. Niitä kertyi. Kirjoitin ne vihkoon vielä tilauksessa olevia varten. Monissa muutoissa vihko katosi. Kirjoituskilpailussa en menestynyt, mutta ”joku kansallisarkisto” ne kuulemma talletti mappeihinsa.

Vasta yksin asuvana kynä ja vihko tapaavat uudelleen; ensin unipäiväkirjana.

Kyniä on ollut monenmoisia; mustekynät, kosmokset, kuulakärjet, värilliset... Mutta käskepä minua olla ajattelematta kynää, niin välittömästi sukeltaa mieleen keltainen kumppani ja alkaa kuulua tyhjän paperin kutsu.

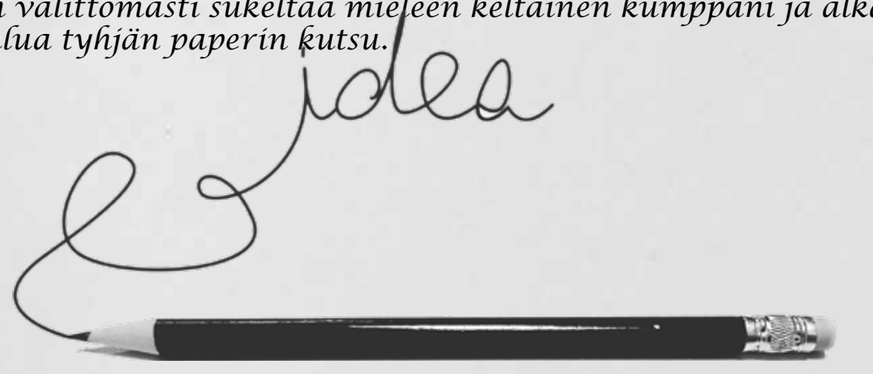

SAMMON LÖYTÖ

Teksti: Jussi Heinonen
Kuvat: Päivi Airas, Pixabay-ilmaiskuvat

Salminen oli lähtenyt Peugeotilla sunnuntaiajelulle vaimonsa Juulian ja Saarisen pariskunnan kanssa. Vanhaa Turuntietä pitkin hyrytellessään he saapuivat lopulta Bembölen kylään.

”Onpas tuolla valtava väentungos!” Marke Saarinen huudahti ja osoitti kädellään paikallisen Sampo-konttorin suuntaan.

Juulian uteliaisuus heräsi välittömästi, ja hän käski miehensä pysäköidä auton pankin lähettyville tien varteen. Sitten he lähtivät joukolla kävelemään pientä liikekeskusta kohti.

”Mitä kummaa täällä on tekeillä?” Salminen kyseli keski-ikäiseltä onnellisen näköiseltä naiselta, joka oli tulossa pankkirakennuksesta päin.

”Ettekö ole kuulleet ihmeellistä uutista: sampo on vihdoinkin löytynyt!” nainen huudahti. ”Siitähän oli iso juttu tämän aamun Bembölen Sanomissa.”

Salmisen seurue joutui niin suuren hämmästyksen valtaan, että yksi ja toinen heistä oli vähällä lentää istualleen jäisellä pihalla. He lähtivät kiiruhtamaan pankkikonttorin ovea kohti. Siellä seisoi patalakkipäinen parrakas mies, rohdinpaita yllään ja tuohivirsut jalassa. Hän laski ihmisiä sisään sitä mukaa kuin edellisiä tuli ulos konttorista. Kaikilla tulijoilla oli haltioitunut ilme kasvoillaan.

Patalakkipäinen ilmoitti olevansa Ilmarisen edustaja. Hän kertoi että he, sammon luojan perinneyhtiönä, olivat sammon löytymisen jälkeen päättäneet jälleen ruveta yhteistyöhön Sampo-yhtiön kanssa, vaikka olivat aikaisemmin olleet kallellaan Pohjolan leirin suuntaan. Ilmarisen mies ojensi Salmisen seurueelle Kalevalan kuvilla koristellun mainoslehtisen, jossa kerrottiin sammon löydöstä seuraavaa:

”Kalevalan päivänä tehtiin Bembölessä merkittävä suomalaiskansallinen löytö. Kylänvanhin Kullervo Hämeen-Järkelä oli pojanpoikansa Pikku-Väinö Hämeen-Järkelän opastuksella päässyt ihmeellisen laitteen jäljille. Tuo laite osoittautui kyläneuvoston tarkoissa tutkimuksissa uudeksi sammoksi, tai oikeammin kai pitäisi sanoa, että vanha sampo oli vihdoinkin löydetty sen oltua kadoksissa lähes tuhat vuotta. Tuo mittaamattoman arvokas aarre on maaliskuun ensimmäisenä sunnuntaina kaikkien bemböleläisten ja kateellisten naapurikuntalaistenkin nähtävänä ja kokeiltavana paikallisen Sampo-konttorin pankkisalissa. Myöhemmin se on tarkoitus luovuttaa Kansallismuseon kokoelmiin, ja bemböleläiset toivovat hartaasti, että se sijoitettaisiin suuren taiteilijan Gallen-Kallelan kattomaalausten alle.”

Selostuksen loppuun oli painettu tekstiä hyvin pienillä kirjaimilla. Siinä ilmoitettiin, että sammon kokeilu edellytti pienellä summalla kuukausisäästäjäksi ryhtymistä Sammon uuteen Very Old Finland Value -rahastoon.

”Meidän täytyy ehdottomasti päästä kokeilemaan uutta sampoa, eikö niin Juulia”, Marke huudahti posket innosta hehkuen. ”Menepäs Seppo kiireesti tiskille, ja ilmoittaudu viidelläkymmenellä eurolla uuden rahaston jäseneksi.”

Salmiset ja Saariset asettuivat kiltisti jonoon. Aikansa kuluksi he haastattelivat muutamia sampoa jo kokeilleita bemböleläisiä.

”Kyllä Bembölen kylästä puute nyt loppuu”, sanoi nuorehko mies, joka esitteli itsensä Lieto-Lempo Nätti-Järkeläksi ja kauniin vaalean vaimonsa Kyllikiksi, omaa sukua Saarenmaa. ”Kaiken mitä siltä osaa kysyä ja pyytää, se lupaa toimittaa parin kuukauden kuluttua. Minäkin kun kysyin tuota eläkeläisen pohjaosan korotusta, niin a vot, jo kohta hetken raksutettuaan se löysi sellaisen tiedon, että rahaa luvataan löytää nimenomaan eläkkeisiin. Ja Kyllikki ilahtui, kun lapsilisien korotus kuulemma järjestyy ilman muuta, meillä kun on tullut harrastettua tuota pirttiviljelyä muun tekemisen puutteessa.”

”Ihmeellinen on peli”, vastasi vanha herra nimeltään Jouko Haukijärki Salmisen uteluun siitä, jauhaako se sampo edelleenkin niitä syötäviä ja myötäviä ja kotipitoja niin kuin koulussa opetettiin. ”Ei se heti niitä suustaan sylkäise, mutta kovasti iskee silmää ja kaikki toiveet luvataan toteuttaa. Lieneekö se sitten yhteydessä Hobby Halliin tai johonkin nettikauppaan, ainakin toimitus kuuluu olevan nopeampi kuin joulupukin pajasta”, Haukijärki jatkoi.

Yhtäkkiä miehen kasvoille nousi huolestunut ilme ja hän sanoi: ”Kai ne nyt älyävät järjestää sille yöksi niin tiukan vartioinnin, ettei Pohjolan häijy ja ahne väki pääse sitä ryöstämään. Minä en ollenkaan luota noihin Pohjolan uusiin johtajiin, niiden käytös on niin lipevää. Minun täytyy mennä oi-

kein muistuttamaan pankinjohtaja Marjatta Matala-Näkyväistä, joka kauppaa tuolla rahasto-osuuksia.”

Salmisen seurueen vuoro tuli astua holviin, jossa sampoa säilytettiin. Isolla pöydällä oli neljä televisioruudun näköistä vehjettä rinnakkain. Esittelijänä toimi kuvankaunis vaaleatukkainen nuori neito, jolla oli yllään karjalainen kansallispuku.

”Aino Värttinäinen”, hän esittäytyi helisevällä äänellä, joka muistutti kanteleen soittoa. ”Tervetuloa tutustumaan tähän meidän Iki-Sampoomme. Siinä on neljä suuaukkoa, kuten herrasväki näkee. Suosituin on ollut tuo numero neljä.”

Tuore rahastosäästäjä Seppo Saarinen siirtyi laitteiden viereen ja alkoi tutkia niitä vanhan kokeilijan ja keksijän uteliaisuudella ja asiantuntemuksella. Hetken ruutuja näpräiltyään hän huudahti:

”Nämä kolme ensimmäistähän ovat tuttuja vaalikoneita, mutta tuo neljäs, joka lupaa ummet ja lammet on minulle outo, sen nimi näyttää olevan Wagner!”

”No se on tietysti sen sikapuolueen kone”, sanoi Salminen. ”Wagnerhan on Viivi-rouvan sikamainen mies, joka Hesarissa juuri lupasi kansalle kaikkea hyvää, esimerkiksi verot pois ja palkat ylös. Eikö hän meidän kuulkaa ole aika häipyä näistä maisemista, ettei vaan kukaan tuttava satu näkemään.”

Seuraavalla viikolla Salminen luki Juulialle Bembölen Sanomista pikku-uutisen, jossa kerrottiin välikohtauksesta Bembölen liikekeskuksen aukiolla. Vanhempi mies Kullervo Hämeen-Järkelä oli kovasti kiroillen ja suuren hauen leukaluuta heilutellen jahdannut takaa pikkupoikaa, jota huuteli huijarinörtiksi ja isien perinnön häpäisijäksi. Pikku-Väinö oli kuitenkin päässyt karkuun eikä häntä vielä ollut tavoitettu.

”Näyttää siellä Bembölessäkin polvi pojasta huonontuneen”, huokasi Salminen.

HELSINGIN TYÖVÄENOPISTON OPISTOLAISYHDISTYS RY

SYYSKOKOUS

pidetään lauantaina 24.11.2018 opistotalolla Helsinginkatu 26, 00530 kello 14.00

Kokouksessa käsitellään sääntömääräiset asiat, joihin kuuluu toimintasuunnitelma ja talousarvio vuodelle 2019, sekä toimihenkilöiden valinta erovuoroisten tilalle.

Muistathan ottaa mukaasi jäsenkortin.

Kokouskahvit tarjotaan Oppiskahviossa

Tervetuloa mukaan päättämään tulevasta toiminnasta!

Hallitus.

SÄVELET

Teksti: Arja Heiman
Kuva: Päivi Airas

Muutama vuosi sitten sisareni soitti keskellä talvea: pitäisi hakea suvun mökiltä pari paperia. Ajoimme kaksikymmentä kilometriä Porvoosta ja käännyimme vasta auratulle mökkitielle, joka kiemurteli mäntyjen lomassa kohti merta. Yhdellekään pihalle ei johtanut jalanjälkiä.

Kaikki viisi metsätonttia, jotka jakoivat yhteisen merenrannan, nukkuivat talviunta. Kuudes, pala vankkaa, tiheää metsää, oli vaivihkaa ja meiltä muilta kysymättä oli myyty ulkopuoliselle. Sittemmin oli saatu selville, että tontin omistajana oli sisämaasta kotoisin oleva kaupunginorkesterin muusikko, joka tarvitsi merenrantapaikan purjeveneelleen. Muusikkoa itseään ei koskaan näkynyt, mutta vene oli joskus poissa päivän, kaksi.

Autoa emme tienvarressa koskaan huomanneet. Meidän pihoillamme oli auto tai kaksi, meidän porteillamme oli kannon päähän asetettu ruukku kesäkukille ja joillakin jopa männyn kylkeen kiinnitettynä huvilan nimi. Tieltä näki miten kahvipöytä oli katettu kallion sileimmälle kohdalle odottamaan vieraita. Näki narulla kuivuvat uimapuvut ja kantoon isketyn kirveen halkopinon vieressä.

Polku muusikon tontille mutkitteli puiden välissä niin, ettei tielle näkynyt mitään. Oli epävarmaa, oliko siinä polkuakaan; tien vierellä oli vain joutavanpäiväinen hiekansekainen alue, osittain neulasten peittämänä, johon auto juuri ja juuri mahtuisi. Tarkkailimme ohikulkiessa paikkaa, etsimme katseellamme jalanjälkiä, auton pyöristä syntyviä kuvioita, jotka osoittaisivat sen, että metsän keskellä asui joku. Mutta neulaset hiekalla olivat samalla paikalla vuodesta toiseen, koskemattomina.

Joskus metsän keskeltä kuului moottorisahan ääni ja kerran eräs lapsista kiipeili kallioilla tontin takana ja näki puiden varjossa pyöreistä, tuoreista hirsistä rakennetun talon. Vuosien mittaan koko asia kuitenkin unohtui emmekä enää muistaneet ohikulkiessa tarkkailla jälkiä tontin rajalla.

Sisareni pysäköi auton tien sivuun ja aloimme kahlata syvässä lumessa kohti mökkiä.

Raskaat kinokset olivat tehneet maiseman pehmeäksi ilman ääriviivoja. Metsä pidätti henkeä. Kesän äänet olivat poissa: autonovien läiskäykset, lokkien kirkuna mereltä, jostain kantautuva naurun helähdys, lasten huudot, kuivumaan heitetyn rantapyyhkeen läpsähtely tuulessa verannan kaidetta vasten.

Mökin sisältä tulvahti vastaan kylmyys. Minua värisytti. Oli kuin olisimme luvatta tunkeutuneet jonnekin väärään aikaan, väärään paikkaan. Sisareni haki kaapista paperit, joita oli tulllut hakemaan, lukitsimme oven ja astuimme verannalle.

Kalpea aurinko tuli esiin pilvien lomasta.

Äkkiä sisareni sanoi: Kuuntele, metsä soi. Seisahduimme. Lumikinosten takaa, tiheän metsän keskeltä kuului hiljaista musiikkia. Vähitellen sävelet voimistuivat. Ne kohosivat kohti taivasta, kieppuivat ilmassa, väreilivät leikkien. Ne kiisivät hankia pitkin luoksemme, tunkeutuivat sisimpäämme ja nousivat lopussa mahtavaan crescendoon.

Seisoimme hiljaa vielä kauan sen jälkeen kun näkymätön orkesterinjohtaja oli laskenut tahtipuikkonsa ja sävelet olivat palanneet takaisin metsään.

Kuulimme lumen rapsahtavan verannan kaiteelta maahan. Palasimme autoon ja ajoimme kaupunkiin.

Kauan jälkeenpäin kysyin kerran sisareltani, oliko hän koskaan myöhemmin kuullut metsästä mitään. Ei, ei koskaan enää.

Joskus mietin, oliko sitä kaikkea ollutkaan.

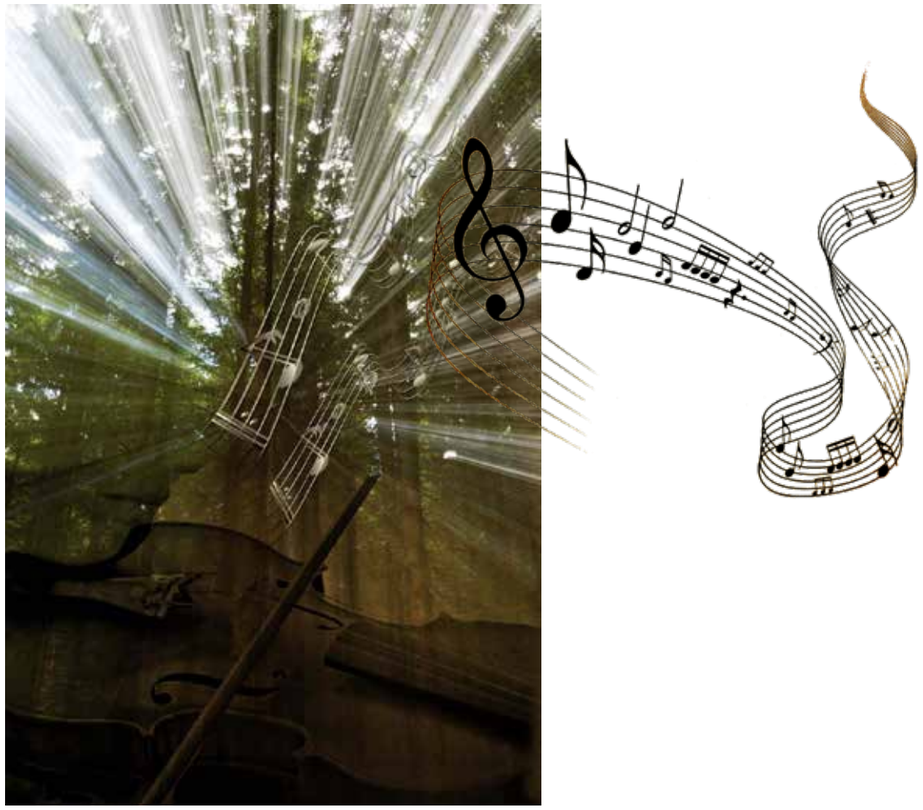

VANHAT HERRAT TAPAAVAT

AIKAHYPPY KAHDENSADAN VUODEN PÄÄHÄN

Teksti: Klaus Lähteenmäki
Kuvat: Päivi Airas, Pixabay-ilmaiskuvat

Eläkepäiviään viettävä Mario oli juuri istahtanut rantakahvilan ulkoterassille, kun hänen viereensä laskeutui minihelikopteri. Siitä astui ulos samanikäinen mies. He olivat hyviä ystäviä, ja nuo kaksi isoa herraa halasivat toisiaan pitkään.

— Mahtavaa, Mario! sanoi tulija, jonka nimi on Lennart. — Emme ole tavanneet moneen vuoteen. Kiertelin tässä rannan tuntumassa ja huomasin navigaattorin näytöltä, että kahvilan terassilla istuu tuttu mies.

— Tarjoilija, veisittekö tuon kopterin parkkiin? pyysi Mario. — Tuokaa meille samalla … mitä haluat juotavaksi, Lennart?

— Nyt olisi paikallaan Titanic tuplana ahtojäillä.

— Tulee, sanoi tarjoilija, — ja toiselle herralle tulee Super-Carramba kevytsoodalla, kuten tavallista.

Tässä kohtaa on syytä mainita, että molemmat herrat ovat 110 vuotiaita. Mario on ollut naimisissa neljä kertaa ja Lennart kolme. Marion kolmas avioliitto kariutui siihen, kun hän osti alppimajan Sveitsistä, mutta vaimo kieltäytyi tulemasta sinne, koska hän ei voi sietää käkikelloja (oli siinä kai muitakin syitä). Lennartin järjestyksessä toinen vaimo hurahti yhteen rap-artistiin ja muutti ulkomaille. Nämä ex-vaimot elävät yhä, mutta muut jättivät miehensä leskiksi.

— Vieläkö sinä, Lennart, harrastat amerikkalaista jalkapalloa? Sinä olit siinä hyvä.

— Olen mukana taas täysillä, kun kehitettiin nuo iskun ja rasituksen kestävät tekonivelet. Varsinkin iäkkäämmät pelaajat antavat upottaa niitä polviin, olkapäihin ja muihin strategisiin paikkoihin – varmuuden vuoksi. Ennen nyrjähteli niveliä sijoiltaan vähän väliä. Voitimme juuri piirin mestaruuden yli satavuotiaitten sarjassa, ja nyt on pidettävä muutaman viikon huoltotauko, jolloin öljytään tekonivelet tai vaihdetaan ne uusiin.

— Muutenko olet ollut terveenä, Lennart? Meillähän on jo tätä ikääkin.

—Voin ihan mainiosti sen jälkeen kun ostin netin kautta jobbarilta upouuden maksan ja vähän käytetyt munuaiset. Myyjä huolehti myös paikoilleen asennuksista. Viiden vuoden takuu. Miten on sinun terveytesi laita, Mario?

— Minulla on reistaillut pumppu. Siihen tehtiin tietokoneavusteinen läppä, laajennettiin aorttaa ja asennettiin kaukosäätimellä varustettu tahdistin. Lopulta oli kuitenkin korvattava koko sydän uudella. Se sijoitettiin oikealle puolelle ja vanha jätettiin paikalleen varaosaksi. Tämä olikin hyvä ratkaisu, koska kävellessäni ylämäkeä voin aina käynnistää vanhan pumpun antamaan lisäpotkua. Tuntuu kuin kytkisi päälle auton mäkivaihteen. Suuntabalansoitu hengityksen tahdistin vaientaa läähätykset.

— Miten sinä, Mario, liikut nykyisin paikasta toiseen?

— Minä kuljen sillä amfibio-hybridilläni, joka on

nyt tuolla samassa parkissa sinun kopterisi kanssa. Se ei tarvitse teitä eikä katuja ollenkaan, sillä se hyppii pihojen ja peltojen yli, viihtyy hyvin kuhmuraisessa maastossa ja ylittää joet ja lammet. Mutta se ei suuremmin lennä niin kuin sinun kopterisi.

Yhtäkkiä Marion puhelin soi. Soittaja oli Katja, joka halusi tietää, tuleeko vaari ensi lauantaina syömään villihanhea. Vaari vastasi myöntävästi. Lennart pani merkille, että ennen vastaamista Mario sormeili hetken puhelintaan.

— Mitä mahdoit tarkistaa puhelimestasi, ennen kuin vastasit? kysyi Lennart uteliaana.

— Kun mies on ollut naimisissa neljä kertaa, vastasi Mario, — on siinä ehtinyt jo kertyä aika liuta jälkikasvua niin kuin sinullekin. En muistanut, onko Katja vanhimman pojan tytär toisesta avioliitostani vai kolmannen avioliittoni toisen tyttären tytär. Siksi minulla on pieni muistio.

—Tunnistan ongelmasi, virkkoi Lennart.— Minulla niitä syntyy varsinkin, kun suvussa on samannimisiä. Kun puhelimeni hälyttää, että ”Helmi soittaa”, tarkistan ensin, onko soittaja ex-vaimoni Helmi – se joka hurahti siihen räppäriin. Sille en vastaa, koska tuo lutka on vain ruikuttamassa rahaa. Mutta jos soittaja on kolmannen vaimoni toisen pojan tyttären avioton lapsi Helmi, hänelle vastaan aina, sillä tuo tyttö on todellinen helmi, jota rakastan enemmän kuin ketään muuta sukulaistani.

PALSTA-ALUEEN KUULUMISIA

Teksti ja kuvat Helena Grönlund

Kesä touhuineen on taas saatu päätökseen ja palsta-alue valmistautuu talven horrokseen. Talkooväki ja aktiiviset viljelijät ovat ahkeroineet kaikkien yhteisen hyvän eteen rakentamalla uusia siltoja, niittämällä rikkaruohoja ja keräämällä aina vain löytyvää lahoa puutavaraa pois kuljetettavaksi.

Kuva: Talkoolaisia ahkeroimassa

Talkoissa on ollut aina runsaasti osanottajia mutta paljon on vielä niitäkin viljelijöitä, joiden toivottaisiin osallistuvan toimimaan yhteisen alueen kunnon ja viihtyvyyden rakentamisessa talkoopäivinä tai muuna aikana. Alueelle on hankittu mm. soraa polkujen kunnostusta varten ja puutavaraa siltojen kunnostamiseen. Jätelavoja on ollut talkoopäivinä ylimääräisen krääsän keräämiseksi palstoilta ja ne ovatkin täyttyneet nopeasti. Ihmetellä vain pitää miten paljon sitä lahopuuta löytyykään.

Muistuttaisin vielä säännöstämme. Palstaviljelijät ovat velvollisia kompostoimaan omalla palstallaan syntyvän kompostoitavan jätteen itse sekä hankkimaan sitä varten kompostin. Vähäiset sekajätteet ja muut kompostiin sopimattomat jätteet viedään YTV:n keräysastioihin alueen eteläpäässä. Kompostijätteen vieminen näihin jäteastioihin on kielletty.

Jonkin verran nurinaakin on kuulunut, varsinkin veden jakeluun liittyen. Pitää kuitenkin muistaa, että kaikki kulut pitää pystyä hoitamaan palstamaksulla, joka on toistaiseksi onnistuttu pitämään kohtuullisella tasolla. Vesikin maksaa, kun oma kaivo tyhjenee. Siksi veden kulutusta yritetään vähän säännöstellä.

Mennyt kesä oli harvinaisen kuiva. Suurin osa viljelijöistä osaa ja ymmärtää toimia tilanteen vaatimalla tavalla mutta on niitäkin, jotka eivät ehkä ole sisäistäneet tilanteen vakavuutta. Toimikunta on joutunut puuttumaan etenkin avotulen tekemiseen palsta-alueella. Voi vain kuvitella mitä tuulenvireen lennättämä kipinä saa aikaan kuivassa maastossa.

Toimikunta on tehnyt parhaansa pitääkseen viljelijät tyytyväisinä ja alueen kunnossa ja työtä onkin ollut riittämiin niin viljelykaudella kuin sen ulkopuolellakin. Toimikuntalaisten monitahoiset tehtävät ovat ehkä jääneet piiloon, kun ei niistä ole nähty olevan tarvetta tai aikaa raportoida. En ala asiaa tässäkään enempää avaamaan mutta viljelijöillä on mahdollisuus saada tietoa ja tehdä kysymyksiä viljelykauden alussa järjestettävässä palstalaisten kokoontumisessa. Keskustelua voi myös käydä ja antaa palautetta viljelijöiden omien nettisivujen www.palstarikko.con kautta tai facebookissa: Uutelan palstat sekä jututtamalla toimikunnan jäseniä aina tavattaessa.

Nettisivuilla on löydettävissä kaikki palsta-aluetta koskeva tieto, joka on mahdollista sijoittaa julkiseen tietolähteeseen. Ja jos ei ole niin asia korjataan. Ottakaa vain yhteyttä.

Kuva: Valmistaumassa hyönteistorjuntaan

Muistuttaisimme vielä, että palsta-alueesta huolehtiminen on meidän kaikkien yhteinen asia. Tämä koskee sekä ojien, kulkuväylien että itse palstojen pitämistä siistissä kunnossa.

Muistutamme lisäksi, että kaikenlaisten jätteiden kuljettaminen palsta-aluetta ympäröivään maastoon on ehdottomasti kielletty. Samoin jätteiden polttaminen.

Kuvat: Välillä on hyvä tankata

Kiitos teille menneestä kesästä ja ahkeruudestanne ja sitoutumisestanne yhteiseksi hyväksi.

OPISTOLAISYHDISTYKSEN OPPISKAHVIO

Oppiskahvio palvelee Opistotalon toisessa kerroksessa opiston opintokauden aikana.

Ma – To klo 9.30 – 20.00
Pe klo 10.00 – 16.00

Oppiskahviossa on saatavana päivittäin itse leivottuja leivonnaisia, suolaisia vitriinituotteita sekä keittolounasta ja salaattiannoksia alkaen klo 11.00.

Jäsenviikkoa vietetään viikolla 41. Tarjouksia Oppiskahviossa jäsenkortilla yhdistyksen jäsenille.

Yhteystiedot:
Riitta Ronkainen-Lowe, ravintolan hoitaja
Oppiskahvio / 2. kerros
Käyntisosoite:
Helsinginkatu 26, 00530 Helsinki
Gsm 050 447 4770
oppiskahvio@opisto.hel.fi

*Opistolaisyhdistyksen jäsenkortilla **Mundo -kahvi** erikseen kassalta tilattuna*

1,80 €
(2,10 € normaalisti)

Tervetuloa virkistymään kahvioomme!

HELSINGIN TYÖVÄENOPISTON OPISTOLAISYHDISTYS RY

RETKET 4 - 2018

Liity opistolaisyhdistyksen jäseneksi ja ilmoittaudu retkille ennakkoon
Jäsenkortteja saa opiston toimistoista ja Helsinginkadun opistotalon Oppiskahviosta sekä ala-aulasta. Jäseneksi voi myös liittyä *http://www.opistolaisyhdistys-helsinginsto.fi/*
Yhdistyksen jäseniksi voivat liittyä kaikki työväenopiston opiskelijat. Jäsenet hyväksyy yhdistyksen hallitus. Jäsenyys on maksuton. Tutustu myös muihin jäsenetuihin. Jäsenkortilla saa alennusta 50 euroa tai sen yli maksavista retkistä, alennus on 5 euroa.

Suositellaan ilmoittautumista sähköpostilla ja maksua tilille.
Tili: FI94 8000 1901 2344 77, Maksun saaja: HTO Retkeily.
Käytä retken yhteydessä olevaa viitenumeroa.
Laita vielä viestiosaan retken nimi ja oma nimesi. Jos maksaja on eri henkilö kuin retkelle lähtijä, siitä on ehdottomasti ilmoitettava retken vetäjälle väärinkäsitysten välttämiseksi.

MARRASKUU 2018

MA 26.11. ”METROLLA VAIKKA MUMMOLAAN”
Tutustumme Länsimetroon ma 26.11. Käydään Espoon metroasemilla, tutustutaan niiden ulkoasuun, arkkitehtuuriin ja niillä oleviin palveluihin. Viimeisellä asemalla Matinkylässä vilkaistaan Ison Omenan vilinää ja käydään kahvilla. Mukaan mahtuu noin kymmenen henkeä. Jokainen maksaa oman lippunsa (seutulippu) ja kahvinsa. Muutoin retki on maksuton.
Tapaamme Kampin metroaseman pääsisäänkäynnin edessä klo 12.00.
Retken kesto n.3 tuntia. Ilmoittautumiset 15.11. mennessä Hannele Koli-Siiteri hannele.kolisiiteri@gmail.com

JOULUKUU 2018

PE 28.12. TARU SORMUSTEN HERRASTA Turun kaupunginteatteri
Lähtö klo 11.30 Opistolta Helsinginkatu 26. Ruokailu klo 14.00 Näytös alkaa klo 16.00. Näytöksen kesto 4 tuntia, jossa on 2 väliaikaa. Ensimmäisellä väliajalla on tarjoilua. Matkan hinta 123,00€, ei jäsen 128,00€
Luvassa on tarunhohtoa Päänäyttämön täydeltä. Esityksen hurjia taistelukohtauksia, stuntteja, taidokasta maskeerausta, puvustusta ja lavastusta valmisteltiin kauan.
Nyt kutsumme sinut mukaan hengästyttävän hienoon seikkailuun! Suositusikäraja on 11v.
Sitovat ilmoittautumiset 26.11 mennessä.
Tässä on mainio joululahjavinkki välipäiväksi.
(viite 8824) Sirkka Koponen, 050 564 9365 sipsukoponen@hotmail.com

JOULUINEN RETKI (päivämäärä ja kohde on vielä avoin)
Lisätiedot marraskuun retkiesitteessä.
(viite 8837) Tuula Halmirinne, tuula.halmirinne@pp.inet.fi

Vaikka retki olisi täynnä, kannattaa kysyä viimehetken paikkoja. Muista ilmoittautua ensin joko retken vetäjälle tai lipunmyynnissä ja maksa retki vasta sitten, kun paikka on varattu.

Lippujen myynti:
Ilmoittautuessa on annettava kaikkien lähtijöiden nimet ja puhelinnumerot sekä mielellään sähköpostiosoite.
- Teatterimatkojen ja konserttien maksut tulee maksaa 5 viikkoa ja muut retket 4 viikkoa ennen tapahtumaa.
- Lipunmyyjä opistolla, Helsinginkatu 26, **2. krs kahvio klo 16.00 -17.00** Lipunmyyntiä pidetään ala-aulassa kahvion ollessa suljettuna.
- Jos maksat käteisellä, varaathan **tasarahan**. Vasta maksettu matka on vahvistettu varaus. Suosittelemme tilille maksamista, tilitiedot esitteen alussa.
- **Jos maksaja on muu kuin retkelle lähtijä, siitä on ilmoitettava ennen maksua matkanvetäjälle.**

HUOM.! Hintoihin ei sisälly matkavakuutusta. Noudatamme yleisiä valmismatkaehtoja ja/tai matkakohteen omia peruutusehtoja. mm. teatteriliput vahvistetaan n. kuukautta ennen esitystä. Ruokailut vahvistetaan yleensä n. 1-2 viikkoa ennen tapahtumaa. **Erikoisruokavaliot on ilmoitettava ennakkoon,** jotta ne voidaan huomioida.

Jos retkeläisen liikkumiseen tarvitaan avustajaa, niin se on itse järjestettävä ja kustannettava myös avustajan retkimaksu.

Päivitetty ohjelma löytyy *http://opistolaisyhdistys-helsinginsto.fi/retket*
Ilmoittaudu sähköpostilistalle *sipsukoponen@hotmail.com* saat ajankohtaista tietoa ja uuden ohjelman. Lähetä oma matkavinkkisi meille.
Tule mukaan jäseneksi Retkeilytoimikuntaan suunnittelemaan ja vetämään retkiä.
Muista ilmoittaa, jos s-postiosoitteesi muuttuu.

Marraskuun alussa ilmestyy retkiesite 4 - 2018 jossa on lisää retkiä.

Kaikki osallistuvat matkalle omalla vastuullaan ja kustannuksellaan. Varmista, että koti-, -matka- ja vastuuvakuutukset ovat kunnossa sisältäen matkan peruutusturvan.

Helsingin työväenopiston opistolaisyhdistys ry

JÄSENETUJA

Opistolaisyhdistyksen jäsenyys kannattaa. Jäsenyys on ilmainen. Käy täyttämässä jäsenkortti opiston toimipisteissä. Lisätietoja opistolaisyhdistyksestä ja opistoisänniltä.

Alennus edellyttää työväenopiston taideopiskelijaleimalla tai opettajan varmistuksella varustettua opistolaisyhdistyksen jäsenkorttia tai taidekurssin maksukuittia.

Kehysgalleria Art & Frame
- 20% normaalihintaisista tuotteista
Kehystystä, kehyksiä, lasia, paspispahvia, −leikkureita, kaikki kehystyksen tarvikkeet ja työkalut.
Kaapelitehdas Tallberginkatu 1 E Hki 18
Puh. 040 562 1041 Seppo Sinkkonen
Avoinna: ti−pe 10−17

Uudenmaankadun akryyli ja DIVERSE
- 10% normaalihintaisista tuotteista
Erinomainen valikoima taiteilijatarvikkeita: Golden Paints, Koh-I-Noor, Saunders Waterford, Rublev, jne.
Värejä, papereita, telineitä, siveltimiä, ym. tarvikkeita.
Uudenmaankatu 11 Hki 12
Puh. 045 8485005
www.diverse.fi, shop@diverse.fi
Avoinna: ti-pe 11.00−17.30, la 12−16
su−ma suljettu.

Taidekehystämö, taiteilijatarvikkeita Snow White Oy
- 20% normaalihintaisista tuotteista
Laaja valikoina taiteilijatarvikkeita, värejä, kehyksiä, papereita, maalauspohjia ym…
Alennus ei koske kehystämispalveluja.
Hämeentie 2 M 1 Hki 53
- hallia vastapäätä Puh. 09762 083
Avoinna: ma−pe 9−18, la 9−15

Taidetarvikeliike Farbe Oy
-20% normaalihintaisista tuotteista
Taiteilijatarvikkeita monipuolinen valikoima.
Kaapelitehdas Tallberginkatu 1 C, 2.krs, Hki 18 Puh. 09694 9791
www.farbe.fi, farbe@kolumbus.fi Avoinna: ma−pe 11.15−17.45, la 11.15−14.00

Tempera Oy
-10–20% normaalihintaisista tuotteista
Tunnetusti monipuolinen valikoima taiteilijatarvikkeita.
Puh. 096129 290 www.tempera.com
myynti@tempera.com
Uudenmaankatu 16 Hki 12
Avoinna: ma−pe 9−18, la 10−15

Taidetarvikeliike Giotto
- 20% normaalihintaisista tuotteista. *Alennus ei koske tarjoustuotteita.*
*Tait*eilijatarvikkeita monipuolinen valikoima.
Mechelininkatu 16 Hki 10
Puh. 09406 473 info@giotto.fi
www.giotto.fi
Avoinna: ma−pe 9.30−17.30, la 10−14

Taidemaalariliiton tarvikemyynti
- 20% normaalihintaisista tuotteista
Valikoima korkealaatuisia tarvikkeita.
Erottajankatu 9 B Hki 13 − sisäpiha
Puh. 09 − 6811 0511
www.painters.fi/tarvike.html
email: tmltarvikkeet@artists.fi
Avoinna: ma−to 9.15−17, pe 12−17

Taide- ja kehysliike Kamiter-Ars Oy
- 10% normaalihintaisista tuotteista
Taiteilijatarvikkeita ja kehystystä.
Helsinginkatu 6 Hki 50
Puh. 09 710 048,
tiina.tainio@kartiina.fi
Avoinna: ti−pe klo 10−18 la 10−14
Myös mahdollisuus järjestää näyttelyitä yksin tai yhdessä

Tuubi Oy
-10% normaalihintaisista tuotteista
Hyvä valikoima tarvikkeita harrastajalle ja ammattilaiselle.
Lönnrotinkatu 23 Hki 12
Puh. 09-4182 2200 www.tuubi.com
email: tuubi@tuubi.com
Avoinna: ark. 10-17.30, la 11-18

OMPELUN JA KÄSITYÖN ERIKOISLIIKKEET

Lankamaailma
Kurssimaksun kuitin esittämällä −10% alennuksen normaalihintaisista neulelangoista ja kudontamateriaaleista. Alennus ei ole voimassa verkkokaupassa.
Liikekeskus Ogeli,
Kylänvanhimmantie 29 Hki 64.
Puh. 09 774 1177
www.nordiaprodukter.fi
www.lankamaailma.fi
info@lankamaailmanordia.fi
Aukioloajat: ma-pe 9-19, la 10-16, su 12-16

Ullaka Oy
-10% verkkokaupan ostoksista. Alennuksen saa tarjouskoodilla.
Koodi: OPISTO 18S lisätään verkkokaupassa ostoskorin ensimmäisellä sivulla Tarjous -koodit -kenttään. Se on voimassa vuodenloppuun saakka. Minimi -tilaus: vähintään €20 tilaus oikeuttaa alennukseen. Toimitusmaksu:€3,50/tilaus riippumatta tilauksen koosta
www.ullaka.fi Sienitie 46 Hki 76.
Puh: 010-2355200
Email: asiakaspalvelu@ullaka.fi
Myös tilauksen nouto onnistuu sopimalla noutoajan puh. 0102355200.
Nouto-osoite: Sienitie 46, Hki 76.

HELSINGIN TYÖVÄENOPISTON OPISTOLAISYHDISTYS RY

Kotisivu: www. opistolaisyhdistys-helsinginsto.fi

Sähköposti: opistolaisyhdistys.hel@gmail.com

Facebook: opistolaisyhdistyshelsinki

Hallitus vuonna 2018

Tehtävänimike	Nimi	Sähköposti	Puhelinnumero
Puheenjohtaja	Ritva Nuutinen	ritva.nuutinen@luukku.com	040 555 5062
Varapuheenjohtaja	Tuula Halmirinne	tuula.halmirinne@pp.inet.fi	
Sihteeri	Virpi Kallas	virpi.kallas@pp.inet.fi	040 689 7112
Varasihteeri	Satu Neva	satukneva@gmail.com	040 717 2948
Tiedotussihteerit	Helena Grönlund	hg180142@gmail.com	044 3160 852
	Riitta Huber	riitta.i.huber@hotmail.com	050 324 3726
Taloudenhoitaja	Markus Sohlström	markus.sohlstrom@taloverkot.fi	040 549 7935
	Viljami Wiirilinna	viljami@wiirilinna.net	040 828 3352
	Virpi Peiponen	virpipeiponen@hotmail.com	046 556 6883
	Annikki Piilonen	annikki.piilonen@pp.inet.fi	044 527 0450
Jäsensihteeri	Raili Salonen	raili.i.salonen@luukku.com	09 325 1629

Toimikunnat vuonna 2018

Palstatoimikunta	Pj Tuula Halmirinne	tuula.halmirinne@pp.inet.fi	
- palstarekisteri	Virpi Peiponen	virpipeiponen@hotmail.com	
Retkeilytoimikunta	Pj Tuula Halmirinne	tuula.halmirinne@pp.inet.fi	
Seniorikerho	Raili Salonen	raili.i.salonen@luukku.com	09 325 1629
Tiedotustoimikunta	Pj Viestintävastaava Helena Grönlund	hg180142@gmail.com	044 3160 852
Keskinen toimintaryhmä	Pj Pirkko Thomasson	pirkko.thomasson@gmail.com	0400 923650
Oulunkylä-Maunula toimintaryhmä	Pj Annikki Piilonen	annikki.piilonen@pp.inet.fi	044 527 0450
Ruoholahti Kannelmäki, Malmi toiminta-alue	Yht.henkilö Riitta Huber	riitta.i.huber@hotmail.com	050 324 3726

Päätoimittaja: Ritva Nuutinen **Lehden taitto:** Päivi Airas

www.opistolaisyhdistys-helsinginsto.fi
Facebook: opistolaisyhdistyshelsinki
Sähköposti: opistolaisyhdistys.hel@gmail.com